

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Šimáčkové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **Mgr. O. S.**, zastoupeného JUDr. Mgr. Michalem Pospíšilem, Ph.D., advokátem, se sídlem Korunní 4, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. OD 144/13-3/67.1/13038/St ze dne 25. 2. 2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 5. 2013, č. j. 60 A 3/2013 - 39, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Česká Lípa, oddělení dopravně správních agend a přestupků (dále též „městský úřad“) uznal rozhodnutím ze dne 8. 1. 2013 č. j. MUCL/77429/2012 žalobce vinným z přestupku, kterého se měl dopustit tím, že dne 30. 11. 2012 ve 2:55 hodin v Mimoní na ulici Žitavská jako řidič motorového vozidla nerespektoval svislou dopravní značku „Zákaz předjíždění“ a vodorovnou dopravní značku „Podélná čára souvislá“ a předjížděl jiné motorové vozidlo v místě, kde je to místní úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Jedná se o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů („zákon o silničním provozu“), ve znění v rozhodné době. Za toto jednání uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 5000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, a dále povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem; ten žalobu zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností u Nejvyššího správního soudu domáhá zrušení rozsudku krajského soudu. Dne 30. 5. 2013 doplnil svou kasační stížnost o návrh na přiznání jejího odkladného účinku s poukazem na to, že Městský úřad Česká Lípa nevyhověl jeho žádosti

o odložení výkonu rozhodnutí o uložení pokuty a trestu zákazu činnosti do doby nabytí právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o podané kasační stížnosti. Tuto žádost stěžovatel podal podle § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

[3] Stěžovatel návrh na odkladný účinek odůvodnil tím, že odnětí řidičského průkazu v souvislosti s uloženým zákazem činnosti mu značně zkomplikovalo výkon zaměstnání. Jakožto exekutorský kandidát vykonává exekuční činnost v terénu, což vyžaduje značnou flexibilitu. Nyní je odkázán pouze na veřejnou hromadnou dopravu, čímž je jeho přítomnost v místě prováděných exekučních úkonů ztížena, a to včetně hájení oprávněných zájmů účastníků exekučního řízení. Poukázal také na důvody podání kasační stížnosti, tedy že svým jednáním nenaplnil materiální znak přestupku (porušení zákonem chráněných zájmů) a že právní předpis použitý v jeho případě je vzhledem k minimální výši sankce protiústavní a nerespektuje zásadu přiměřenosti.

[4] Žalovaný s návrhem na přiznání odkladného účinku vyjádřil nesouhlas. Ve svém vyjádření ze dne 19. 6. 2013 uvedl, že setrvává na svém stanovisku uplatněném již k žalobě, že stěžovatel svým jednáním naplnil všechny znaky přestupku. Zákaz řízení motorových vozidel stěžovateli ve výkonu jeho zaměstnání nijak nebrání, jeho dopravu na místa související s výkonem zaměstnání je pouze třeba zajistit jiným způsobem, než tak, že stěžovatel sám bude řidičem motorového vozidla. Kromě již zmíněné veřejné hromadné dopravy může stěžovatel využít služeb osobní přepravy osob (taxi) nebo jiné osoby vlastnící řidičské oprávnění.

[5] Nejvyšší správní soud se rozhodl odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznat.

[6] Nutno nejprve podotknout, že pravidelně je odkladný účinek spojován s tzv. řádnými opravnými prostředky, např. odvoláním, kde účinky rozhodnutí správního orgánu nastávají až v okamžiku rozhodnutí o opravném prostředku. Naproti tomu u opravných prostředků mimořádných, mezi něž spadá i kasační stížnost, je přiznání odkladného účinku předmětem úvahy rozhodujícího orgánu (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 581/06 ze dne 11. 10. 2006, <http://nalus.usoud.cz:> „*Účelem [odložení vykonatelnosti rozhodnutí] je vytvoření časového prostoru pro posouzení ústavní stížnosti tak, aby před rozhodnutím soudu nedošlo k nevratným krokům, po nichž by se jeho rozhodování stalo jen akademickým cvičením a ochrana ústavně zaručených základních práv a svobod by byla toliko iluzorní*“).

[7] Do 31. 12. 2011 platilo, že podle ustanovení § 73 odst. 2 zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), musel žalobce, resp. stěžovatel, při žádosti o přiznání odkladného účinku prokazovat tzv. nenahraditelnou újmu, která by mu vznikla výkonem nebo jinými právními následky rozhodnutí (příp. důvodnou obavu její hrozby). Ke změně došlo zákonem č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Toto je třeba mít na paměti při odkazování na rozsudky Nejvyššího správního soudu z doby před změnou právní úpravy. Podle nyní platného znění § 73 odst. 2 s. ř. s. zjišťuje Nejvyšší správní soud při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti splnění zákonných předpokladů uvedených v ustanovení tj. 1) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy

ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a zároveň 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012 č. j. 1 As 27/2012 - 32, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. V daném případě stěžovatel povinnost tvrzení splnil, avšak žádné důkazy, podle nichž by Nejvyšší správní soud mohl posoudit relevanci jeho žádosti (např. vyjádření zaměstnavatele), nepřipojil. Již to samo o sobě by stačilo k zamítnutí žádosti o přiznání odkladného účinku.

[9] Nejvyšší správní soud nicméně pro úplnost poukazuje na to, že stěžovatelova žádost by i z hlediska meritorního posouzení měla malou šanci na úspěch. Jak vyplývá z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, při posuzování žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti týkající se sankce za přestupek spočívající v zákazu řízení motorových vozidel je nutné poměřovat újmu stěžovatele s újmou, která by mohla vzniknout ostatním účastníkům silničního provozu. Nejvyšší správní soud k přiznání odkladného účinku v obdobných případech přistupuje pouze výjimečně, zpravidla je-li na řízení motorového vozidla existenčně závislý stěžovatel nebo jemu blízká osoba. Nejvyšší správní soud v tomto směru pro stručnost odkazuje na své usnesení ze dne 10. dubna 2013 č. j. 6 As 29/2013 - 80, kde je předmětná problematika i dosavadní judikatura přehledně shrnuta.

[10] V daném případě nelze přehlédnout, jak správně poukázal i žalovaný, že pro výkon stěžovatelova zaměstnání není řízení motorového vozidla nezbytné. Zákaz řízení motorových vozidel mu nepochybně výkon zaměstnání ztěžuje, avšak nikoliv zcela znemožňuje. Nejvyšší správní soud při této úvaze přiměřeně odkazuje též na své usnesení ze dne 25. září 2008 č. j. 2 As 60/2008 - 103, publikované pod č. 1763/2009 Sb. NSS (přijaté ovšem ještě za platnosti dříve platné právní úpravy, kdy hodnotil nenahraditelnost újmy hrozící stěžovateli), kde uvedl, že jakkoliv práce pojišťovacího makléře je spojena s větší mobilitou, než je to obvyklé u řady jiných zaměstnání, lze po něm požadovat, aby namísto přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přijal soudem uvedená opatření (změna organizace práce, využívání hromadných dopravních prostředků či pomoci třetí osoby), jakkoliv jsou nepochybně značně nepohodlná, popř. též nákladnější.

[11] S přihlédnutím k těmto okolnostem Nejvyšší správní soud nicméně uzavírá, že stěžovatel neprokázal vznik újmy, kterou tvrdil, a tudíž ani nebylo nutné přistoupit k jejímu poměřování s újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Nejvyšší správní soud přitom nemohl nikterak přihlédnout k povaze a závažnosti namítaných vad rozsudku krajského soudu, resp. řízení před správními orgány, jak požadoval stěžovatel, neboť by tím předjímal výsledek řízení ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Kateřina Šimáčková
předsedkyně senátu